

denne Ytring som mindre veloverbejet, saa bliver det et ministerielt Interiør, som jeg ikke har noget at sige med. Jeg maa indtil videre holde paa, at det er Justitsministeren og ikke Landbrugsministeren, der er den sagkyndige paa dette Omraade. Det er Justitsministeren, der skal vaage over Sundheden, idet han har hele Vægevaesenet under sig. Naar der af den ærede Ordfører meget vidtløftigt blev citeret en Privatmands Udtalelse, en Mand, som han selv kaldte en vis Mackenzie, saa staaer over for denne enkelte Mand's Udtalelse en Udtalelse af en Corporation af samtlige Smørkøbmænd i Cork, og det forekommer mig da ikke, at det er noget stærkt Argument, hvad en enkelt Mand kan hitte paa at sige; slikt er uberegneligt, det tæller ikke stort i denne Sag; der maa andre Argumenter til, det spiller virkelig ikke nogen Rolle, hvad Enkeltmand fremfører. En anden Sag var det, hvis den ærede Ordfører kunde oplyse os om, at der var vedtaget en Udtalelse paa et Møde af Producenter eller Konsumenter eller handlende, som protesterede mod Borsyrens Anvendelse, saa havde det noget at sige. De Folk, der nu protesterer imod Borsyren, er mest Personer, som ere interesserede i at skabe interessante Problemer paa Kemiens Omraade, fordi de leve af dem. Den højtærede Minister betegnede Bestemmelsen i vor nuværende Lov om de 50 pCt Smørfedt i Margarine som umulig. Det forekommer mig dog at være et stærkt Udtryk, man maa saa i alt Fald betegne den engelske Lov som dobbelt umulig. Thi isfølge den kan man indblande et ubegrænset Quantum Smør i Margarine, uden at der kan gøres det allermindeste derimod. Selv om vi komme bort fra denne Bestemmelse, selv om vi gaa med til et Minimum af Smørfedt i Margarine, forhindrer det ikke, at vor Smør, naar det kommer til England, bliver blandet med Margarine i et ubegrænset Forhold. Det kunne vi ikke bærge os imod. Skulde det derimod ske, at der i England blev truffet Bestemmelser mod Blanding, skal jeg særdeles gerne følge Ministeren, og i Betragtning af den store Betydning, det har, at være i Overensstemmelse med engelsk Lovgivning, endog saa være villig til at gaa overordentligt langt ned. Men det foreligger slet ikke, der er ikke noget som helst om, at man i England er til Sinds at forbyde Blandingerne, man forlanger kun, saa snart de finde Sted, skal Blandingen kaldes Margarine. Naar den ærede Minister betegnede vor Lovgivning som en Mønsterlovgivning, tror jeg ikke, man kan sige det lige over for Sverige, vor nærmest konkurrerende. Vor

Lovgivning er af 1888, Svensernes af 1889, men det hele, de have taget af vor Lov, er de ovale Jusstager, der tillades dog ogsaa firkantede. Den svenske Smørproduktion har ikke desmindre arbejdet sig op ved Siden af den danske, og jeg fastholder, der heri ligger et fuldgjældigt Bevis for, at vi ikke have haft den mindste Spor af Nytte af den Lovgivning, som jeg før tillod mig at betegne som Raskelovgivning. Den højtærede Minister udtalte, at for svagelige Personer, vilde det vise sig, at Borsyre i Smør var farlig, og derfor maatte man forbyde det. De svagelige Personer maa naturligvis tage særlige Rauteiler for deres Sundheds Skyld, men derfor kan man dog virkelig ikke forbyde alt, hvad svagelige Personer ikke kunne spise. Man maatte i saa Tilfælde forbyde f. Eks. Handel med røget Oksesvine, fordi Folk med Mavekatarr ikke kunne taale røgede og saltede Ting. Jeg skal indstrænke mig hertil. Jeg kan ikke indse, der er fremkommet noget som helst, der kan rokke ved min Overbevisning, nemlig, at der ikke er Bevis for, at der er Trang til denne Lov. Jeg ser tværtimod ikke saa Farer ved den. Jeg berørte det ikke i mit første Foredrag, men det er nok værd at drøge det frem, at den danske Handelsstand med Hænder og Fødder modsætter sig Lovforslaget, og det foreligger, og at der ikke fra Konsumenternes Side er udtalt noget som helst Ønske om den Bestikkelse, som man nu er saa venlig at ville give dem.

Fogtmand: Jeg havde egentlig ikke bedt om Ordet, men da jeg nu har faaet det, vil jeg tillade mig at benytte Lejligheden til at gøre nogle Bemærkninger. Jeg tror unægtelig, at den ærede Landbrugsminister overdrev den hygieiniske Betydning af Spørgsmaalet om Borsyren. Den højtærede Minister brugte ogsaa ret stærke Udtryk, naar han udtalte, at det engelske Folk nu havde bestemt sig til ikke at ville forgive med Borsyre. Det viser jo, at den højtærede Minister ikke skilder det virkelige Forhold, men at han har ladet Fantasten løbe vel stærkt af med sig. Det er nemlig en Selvfølge, at den engelske Lovgivning akkurat ligesom vor maa have Bestemmelser, som sikre Folk i saa Henseende. Forgivelse kan der ikke være Tale om. Den sidste ærede Tale nævnte netop, at vi have en Regel i Straffeloven, som gør, at vi aldeles ikke behøve at vedtage yderligere Lovregel i den Henseende. Vi have nemlig Straffelovens § 290. Jeg vil tillade mig at læse denne Paragraf op for de Medlemmer, der i Øjeblikket ikke er indre den. Den er tydelig og fyldest-